

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж2 656/21
8.12.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Зорице Булајић председника већа, Ирене Вуковић и Станиславе Митровић чланова већа, у парници тужиоца – противтуженог АА из ..., ... бр. ... чији је пуномоћник адвокат Зоран Јовичић из Смедеревске Паланке, против тужене – противтужиље ББ из ..., ..., ... бр. ... чији је пуномоћник адвокат Драган Томићевић из Младеновца, Црквена бр. 28а, ради вршења родитељског права по тужби и по противтужби, одлучујући о жалбама тужене – противтужиље изјављеним против пресуде Основног суда у Великој Плани, Судска јединица у Смедеревској Паланци П2 398/17 од 4.6.2019. године и решења Основног суда у Великој Плани, Судска јединица у Смедеревској Паланци П2 398/17 од 8.7.2019. године, у седници већа одржаној дана 8.12.2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈАЈУ СЕ, као неосноване, жалбе тужене – противтужиље ББ из ..., ... и **ПОТВРЂУЈУ** пресуда Основног суда у Великој Плани, Судска јединица у Смедеревској Паланци П2 398/17 од 4.6.2019. године и решење Основног суда Велика Плана, Судска јединица у Смедеревској Паланци П2 398/17 од 8.7.2019. године.

ОДБИЈА СЕ захтев тужене – противтужиље ББ из ..., ... за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Образложење

Побијаном пресудом, ставом првим изреке, самостално вршење родитељског права над малолетним ВВ, рођеним ... године поверава се оцу, тужиоцу и одређује да ће дете живети на адреси оца у ... у ... бр. Ставом другим изреке уређен је начин контактирања малолетног ВВ са мајком, туженом тако што ће га мајка узимати од оца сваки други викенд у месецу од петка у 18 часова па до недеље у 18 часова, сваки други државни и верски празник, сваки други рођендан детета, половину летњег и половину зимског распуста као и дан породичне славе мајке. Ставом трећим изреке обавезана је тужена да на име издржавања свог малолетног детета ВВ плаћа законском заступнику

тужиоцу по 7.000,00 динара месечно и то сваког 1. до 5. у месецу за текући месец, почев од 30.10.2017. године као дана поднете тужбе па све док за то постоје законски разлози или док се ова одлука не измени. Ставом четвртим изреке одбијен је противтужбени захтев којим је противтужиља предложила суду да над заједничким сином ВВ тужена врши самостално родитељско право и да ће он живети заједно са мајком на адреси мајке у кући њеног оца у Ставом петим изреке одбијен је противтужбени захтев којим је противтужиља предложила да се тужилац обавезе да по основу свог доприноса за издржавање свог малолетног сина ВВ плаћа 1/3 зараде месечно, а на руке мајке као законске заступнице као неоснован. Ставом шестим изреке одбијен је противтужбени захтев којим је противтужиља предложила да се одреди начин контактирања малолетног детета са оцем. Ставом седмим изреке одлучено је да свака парнична странка сноси своје трошкове поступка.

Побијаним решењем од 8.7.2019. године одређена је привремена мера о начину регулисања контакта малолетног ВВ и његове мајке ББ током школског летњег распуста 2019. године тако што ће ВВ половину летњег распуста и то у периоду од 10.7.2019. па до 20.8.2019. године провести са мајком која ће га преузети од оца, тужиоца дана 10.7.2019. године и вратити га оцу 20.8.2019. године до 18 часова у породичну кућу у ..., ... бр. ..., као и да ће привремена мера важити за летњи распуст 2019. године, да се издаје на терет и ризик тужиоца те да жалба не задржава извршење овог решења.

Против наведених пресуде и решења жалбе је благовремено изјавила тужилца – противтужена из свих законских разлога.

Испитујући најпре првостепену пресуду у границама прописаним чланом 386 ЗПП, у вези члана 202 Породичног закона, апелациони суд је оценио да жалба тужене – противтужиље није основана.

У проведеном поступку првостепени суд није учинио ни једну битну повреду одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 ЗПП на које другостепени суд пази по службеној дужности.

Према правилно утврђеном чињеничном стању ванбрачна заједница парничних странака трајала је од 2008. до 2014. године када се тужена са заједничким сином странака малолетним ВВ, рођеним ... године иселила из тужиочеве куће. Парничне странке имају и децу из ранијих заједница, тужилац синове ГГ, рођеног године и ДД, рођеног године, а тужена сина ЂЂ, рођеног ... године. Тужиочеве синови живе са њим у заједници, стим што се старији син ГГ налази на школовању у Београду и живи у студентском дому, док син тужене живи са њеном мајком.

Након престанка ванбрачне заједнице парничних странака тужена је са малолетним ВВ најпре живела као подстанар у ..., да би се након тога преселила у ..., у очеву кућу. По пресељењу тужена је без знања оца уписала ВВ у основну школу у ... у школској ... години. У ... је дете често остајало без њеног надзора због чега је привременом мером од 15.12.2017. године дете привремено предато оцу на старање која мера је извршена 3.3.2018. године од када ВВ живи са оцем и очевим синовима из претходне заједнице. Оваква одлука је заснована на оцени центра за социјални рад која

произилази из чињеница да мајка недовољно сарађује са оцем поводом малолетног детета, да показује отпор и непријатељски став према стручним радницима надлежног Центра за социјални рад у Младеновцу и обструише дијагностички и стручни поступак, а да је са друге стране отац подобан да му се повери дете на самостално вршење родитељског права јер живи у стабилним условима, учествовао је у поступку подизања и издржавања ВВ и увек је доступан детету за све његове потребе. Оцу око подзања детета помаже његова мајка, а од имовине поседује кућу у којој сви живе и има аутомобил 2003. годиште.

ВВ је по повратку у очеву породицу наставио са позитивном динамиком прилагођавања на породичну и школску средину, а отац му својим понашањем омогућава добро васпитање. Малолетни ВВ има нестабилан став према родитељима, износи га у складу са актуелним дешавањем односно у зависности у присуству ког родитеља га износи. Има проблема да балансира између родитеља покушавајући да им угоди, а након повратка из посете мајци има проблема у школи са неурађеним домаћим задацима и неуредним изгледом. Ипак преовладава његова жела да живи са оцем и браћом по оцу са којима има добар однос.

Отац који је рођен године је запослен у “Железницама Србије” и живи са синовима из претходне заједнице у породичној кући. Месечно зарађује између 30.000 и 40.000,00 динара, а на име дечијег додатка прима још 7.000,00 динара месечно. Старији син ГГ студира у Београду, живи у студентском дому и финансира се средствима буџета, а отац му помаже са 10.000,00 динара месечно. Средњи син ЂЂ, као и ВВ, ђак је основне школе, исте коју похађа и ВВ. Отац за ВВ пошто је треће дете не плаћа књиге, али плаћа боравак у школи између 3.000,00 и 5.000,00 динара месечно док му за ужину даје око 100,00 динара дневно. За гардеробу потроши месечно око 3.000,00 динара. ВВ поред школских потреба има још и потребе које су везане за социјалне контакте.

Тужена није запослена али је председник Удружења “...” у коме зарађује месечно између 30.000 и 40.000,00 динара, бави се сезонским пословима којима оствари незнатан додатни приход. Актуелно живи у очевој кући за шта не плаћа ни закупнину. Отац је пензионер са пензијом од око 20.000,00 динара месечно због чега тужена не плаћа ни трошкове становања.

Обзиром на овако утврђено чињенично стање а имајући у виду најбољи интерес малолетног детета и његове жеље правилно је првостепени суд закључио да је у његовом најбољем интересу да се повери на самостално вршење родитељског права оцу који доноси већу стабилност у дететом животу, уме да препозна његове потребе и одговори на исте. Због тога је правилном применом чланова 6, 60, 65, 77, 266 и 272 Породичног закона одлучио да отац самостално врши родитељско право према заједничком сину странака малолетном ВВ јер је то у интересу детета и његовог правилног психофизичког и емоционалног развоја.

Имајући у виду све околности конкретне породичне ситуације, а пре свега да тужилац са малолетним сином живи у ..., а тужена у ..., правилно је првостепени суд у складу са чланом 61 Породичног закона уредио начин одржавања личних односа малолетног детета са мајком како се не би угрозио ритам живота које дете мора да има

и устаљене навике и како би му се омогућило да лакше превазиђе тренутни породични ситуацији.

Такође је, ценећи могућности родитеља, као дужника издржавцања и потребе малолетног ВВ, као повериоца издржавања правилно првостепени суд обавезао мајку да доприноси издржавању сина месечним износом од 7.000,00 динара почев од подношења тужбе правилно ценећи да ће уз допринос оца како у свакодневной бризи и старању тако и у економском смислу бити омогућено остваривање егзистенцијалних потреба малолетног ВВ а да се при томе не угрози егзистенција родитеља, све у складу са члановима 154, 160, 161 и 162 Породичног закона.

За своју одлуку првостепени суд је дао довољне и јасне разлоге које произилазе из стања у списима због чега се неосновано жалбом тужене указује да је у поступку учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачка 12 ЗПП.

Тврдње тужене у жалби да је првостепени суд погрешно утврдио чињенично стање у погледу чињеница да ли је она отела дете или је дете отишло са њом да живи те да ли је отац са децом из претходне заједнице живео све време или не нису од утицаја на правилност одлуке о поверавању мал.детета. Ово стога што су елементи за процену најбољег интереса детета као правног стандарда приликом одлучивања о вршењу родитељског права узраст и пол детета, услови у којима живе родитељи, жеље и осећања детета с обзиром на узраст и зрелост, потребе детета (васпитне, стамбене, исхрана и слично и способност родитеља да задовољи утврђене потребе). Обзиром да је првостепени суд из стручних мишљења центара за социјални рад датих у складу са овлашћењима и обавезама тог органа из члана 270 Породичног закона утврдио да је отац је способан да препозна потребе малолетног детета и затражи помоћ ради њиховог задовољавања а да са друге стране мајка недовољно сарађује са оцем поводом малолетног ВВ, да је жеља малолетног детета да живи код оца и браће по оцу, то је правилно првостепени суд из ових чињеница закључио да дете треба поверити оцу на самостално старање јер је то у његовом најбољем интересу. Овакав предлог је дат и од стране надлежних центара за социјални рад у више наврата који су за своје мишљење дали јасне аргументе који оправдавају овакав закључак. Због тога се овим наводима жалбе неосновано оспорава правилност одлуке о поверавању малолетног детета мајци на самостално вршење родитељског права.

Оспоравање стручног мишљења центра за социјални рад које тужена понавља и у жалби су неосновани. Центар за социјални рад је своје стручно мишљење засновао на обсервацији ВВ понашања како у породици мајке тако и у породици оца па имајући у виду целокупно понашање оба родитеља према малолетном ВВ, чињеница да је мајка раније била несталнија у односу према детету и немарнија, те имајући у виду мишљење детета које је дато у време када је већ напунило 10 година. Обзиром на ове чињенице и да мајка није предложила да се обсервација породице врши преко друге стручне установе, као и да се из мишљења центра за социјални рад се не може закључити да су нестручни и пристрасни, правилно је првостепени суд оцену о најбољем интересу детета засновао на извештају за то стручног органа.

Чињеница да је тужена у току парнице на рочишту одржаном дана 16.10.2018.

године предлагала да се изведе доказ вештачењем преко психолога на околност подобности родитеља и утврђивања праве жеље малолетног ВВ није од утицаја на правилност одлуке суда. Паушалним наводима о нестручности радника центра за социјални рад није доведена у сумњу правилност њиховог мишљења о најбољем интересу малолетног детета. Са друге стране првостепени суд је правилно, из прибављених извештаја оценио да су стручни органи обавили психолошку евалуацију родитеља и детета и закључили да малолетно дете балансира између родитеља, покушавајући да им угоди и да став према родитељима износи у складу са актуелним дешавањем, чиме су, и по оцени овога суда, извршили довољну процену личности и малолетног ВВ и родитеља. Поред тога на рочишту на коме је закључена главна расправа овакав доказни предлог на упит суда тужена није поновила и била је сагласна са закључењем главне расправе, из каквог понашања се може закључити да је одустала од овог доказног предлога.

Такође је правилно првостепени суд у ситуацији када тужилац са туженом није могао да се договори око коришћења летњег распуста у 2019. години одредио привремену меру којом је уредио виђење детета за време летњег распуста 2019. године у складу са одредбама члана 266 Породичног закона и 449 и 460 ЗИО па се неосновано жалбом тужене побија испуњеност услова за одређивање овакве привремене мере.

Остали наводи жалбе били су предмет правилне оцене првостепеног суда због чега их овај суд у смислу члана 396 ЗПП, иако цени посебно не образлаже.

Са свега изнетог на основу члана 390 ЗПП, у вези члана 202 Породичног закона одлучено је као у ставовима првом и другом изреке.

Како тужена – противтужиља није успела са жалбом на основу члана 165 став 1, у вези члана 153 ЗПП одлучено је као у ставу трећем изреке.

Председник већа – судија
Зорица Булајић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић